

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

14. Morbos tamquam singulare Dei beneficium agnoscit Lessius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

git, ne qua similes miseras comitari solet tristitia vel minima in se resideret. Quam tamen natura nostra proclive sit in magnis arumnis contristari, satis inuicti Saluatoris nostri exemplo didicimus, qui vel ipsa dirissima Passiois memoria, ad mortem usque animam suam contristari pronuntiauit. Frequens in ore Lesio erat: Quare tristis es anima mea, & quare conturbas me? tristabatur, non quod doloribus torqueatur; sed quod eos absque doloris significatione nequiret perferre. Is erat animus ad dolores hilari pectore uultuque perpetiendos, ut se (quod tamen in malorum sensu natura cogit) ingemiscere, corpus contorquere, uultum contrahere, quasi nimis molle id esset, castigaret. Et fuit cum ob impatientiam, ut aiebat, suam, & clamores subinde editos, à Superiore sibi pœnam imponi flagitauit; cum tamen generosus eius animus omnibus esset admirationi; nec alia ferè voces, quam assidua in DEVM aspirationes & jaculatoria audirentur, quibus à DEO uel opem postularet, uel maiora supplicia peteret, uel animi latitiam prouocaret, uel denique DEO gratias referret. Sanctissimi nominis inuocatione, aiebat, se facilius acerbissimos dolores, quasi melle temperatos tolerare: unde creberrima hæc illi uoces: IESU dulcis memoria, dans uera cordi gaudia. Bone IESU adiuua me. Et sanè ea inde illi dulcedo affluere uidebatur, ut plures longioresque dolores, quasi plura longioraque mentis sua gaudia, hisce suspirijs, amplius laua me: amplius, amplius, laua me IESU, deposceret. Tantam animi voluptatem, & rerum diuinarum cognitionem, cum primis calculi doloribus tentaretur, adeptum se esse ingenue confirmauit, ut saepe uellet tantas animi delicias magnis doloribus emere. Emit profecto; crescentibus quippe doloribus, ex aquo delicia illi creuerunt, ut quiuis intelligat, DEVM caelestibus voluptatibus in mente restaurare, quod tolerati fortiter dolores in corpore comminuunt. Morosum illud, quod in senibus morbisque est, ab eo longè exulabat. Semper comis, alacer, serenus, affabilis. Iucundè dicebat, Iam inde à quadraginta annis incommodum anima sua lectum obuenisse; in quo numquam molliter quieuisset.

Restat, ut id demum adferamus quod in summo perfecta patientia gradu Lesium collocauit. Ingens erga se diuini amoris beneficium ingeminabat, malo illo torqueri: eo penitus se indignum; neque gratijs agendis respondere umquam posse. Intelligebat uidelicet, à DEO se eligi, ut per patientiam, qua secunda ad calos uia est, certam suam uo-

Rr 2 catio-

XIV.

cationem faceret: & quasi in fecundissimo campo constitui, ex quo amplissimam meritorum messem, in calos transferret. Imis e visceribus & producta voce, ut facile grati amoris verba agnosceres, laudes hanc pronuntiabat: *Benedic anima mea Dominum, & omnia, que intra me sunt, nomini sancto eius. Benedicam Dominum in omni tempore, semper laus eius in ore meo. Misericordias Domini in aeternum cantabo. Benedictus Dominus DEVS meus, qui docet manus meas ad praelium, & digitos meos ad bellum.*

Pfal. 101.

Pfal. 38.

Pfal. 88.

Pfal. 143.

XV.

Cum aliquando amicorum aliqui ad Lesium, colica, hernia, impetigine, stomachi fastidio, calculo simul saevientibus prope exhaustum & lecto affixum: Pater: quid si DEVS ad hos dolores Reuerentiam vestram mille annos damnaret, quam triste id foret, quam in expectatione molestum! reposuit: Agerem gratias, & pro patientia postularem: donec res hac finem caperet. Quam latus nuntius damnatis foret, si post centum annorum milia liberarentur! Post qua verba totus in lachrymas abiit.

XVI.

Aliquando alias cum ei sanitas voveretur, subintulit, numquam absolute determinateq; a DEO eam se postulasse, immo numquam conditionate totam sanitatem; sed solam dolorum mitigationem petuisse; ne ijs penitus careret, qui tolerari posse videbantur. Multis tamen lachrymis, & votis absolute & sine conditione Patientiam cum animi latitia conjunctam postulasse: quam utramq; virtutem ut peteret, dicebat se scire DEO gratum esse Patientiam quidem, utpote Christianis omnibus, quo Christo suo assimilentur, necessariam: Animi vero latitiam tamquam perfectorum hominum, quibus annumerari anhelaret, virtutem: quam DEO in malis gratias agat; & de illis non aliter, quam de DEI donis gaudeat: Preses istas sibi a DEO concessas aiebat, Patientie & latitia dono: pro quarum studiosa conseruatione, & ad DEVM gratitudine, multum accurateq; meditabatur.

XVII.

Admirandam illam malorum tolerantiam in eo pronocabat Christi passi inauditum exemplum; cuius dolores in se transferre & exprimere conabatur. Christo igitur passo in carne, & ipse eadem cogitatione armatus, frequens Christi crucifixi imaginem amplectebatur, osculum figebat, lachrymas suas sacratissimo eius sanguini propinabat. In cubiculi sui pariete hanc Epigraphen fixerat; AMOR MEVS CRUCIFIXVS EST. Qui ne aliquando vel à corde, vel ab oculis recederet

Cruci.